

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY

Záchrana levhartů

 PRESS

HOLLY WEBBOVÁ

Vánoční příběhy Záchrana levhartů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Webbová

Vánoční příběhy: Záchrana levhartů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY
Záchrana
levhartů

HOLLY WEBBOVÁ

Text copyright © Holly Webb, 2015
Illustrations copyright © Artful Doodlers, 2015
Cover illustration copyright © Simon Mendez, 2015
Translation © Lenka Štěpáníková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5398-7
ISBN e-knihy 978-80-264-5424-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5425-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5408-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro Lauren a Katelyn

~ HOLLY WEBBOVÁ

S velkým díkem Hannah

~ JO

Kapitola první

Isabella hleděla za skupinou dětí, která se vzdalovala od jejich domu, a poslouchala, jak jim v plechových kasičkách cinkají darované mince. Námraza proměnila chodník v lesklé zrcadlo a jedna z dívek málem uklouzla na zamrzlé kaluži. Dvě další ji naštěstí včas zachytily a všechny děti se tomu vesele chichotaly. *Kdybych byla ještě doma, taky bych teď venku s kamarády zpívala koledy*, pomyslela si smutně Isabella. Zavřela vchodové dveře a s hlubokým povzdechem se o ně opřela. Věděla, že některé děti z její bývalé školy chodí v tomhle ročním období zpívat koledy do domova důchodců. Její kamarádi tam tedy tento týden nejspíš vyrazili.

Isabella zavadila pohledem o vánoční přání visící na šňůře podél zábradlí. Jedno jí poslala Lucy a jedno Ellie – opravdu krásná, třpytivá přáníčka s dlouhými vzkazy o tom, jak se jim

po ní stýská a jak to teď ve škole bez ní není ono. Když si ta přání četla poprvé, musela se smát – jako by je obě slyšela. Ale nebylo to stejné, jako kdyby s nimi byla ve skutečnosti. Ne doopravdy.

Když Isabella před chvílí otevírala koledníkům dveře, zahlédla mezi dětmi i několik svých nových spolužáků – jeden z chlapců ji poznal a zamával jí, což ji potěšilo. Pořád se tu ale cítila jako outsider. Nikdo ji nepozval, aby šla s nimi. Nikdo v její nové škole nevěděl, jak ráda zpívá.

„To bylo pěkné, vid’?“ usmála se maminka, která právě vyšla z kuchyně, kam si odběhla uložit peněženku. Koledníci totiž vybírali peníze pro dětské oddělení místní nemocnice. „Přinesli nám sem tu pravou vánoční náladu!“

Isabella přikývla. Také chtěla mít vánoční náladu. Jenže se přitom nemohla ubránit smutku.

Její malá sestra Tilly pobíhala po chodbě sem a tam, zpívala *Rolničky*, *rolničky* a hlasitě řehkala. Byla to její nejoblíbenější vánoční koléda, ale ještě si nepamatovala všechna slova, protože jí byly teprve čtyři roky.

„Zpívá se tam ,maminčiny písničky, Vánoce a sníh“,“ napovídala jí Isabella, ale Tilly ji neposlouchala.

„To nemá cenu,“ pošeptala jí maminka. „Pojď si radši dát horkou čokoládu. Ty děti zpívaly nádherně, ale jak jsem tam stála u těch otevřených dveří, dala se do mě zima. Nedivila bych se, kdyby už velmi brzy začalo sněžit – ostatně to říká i předpověď. To je jedna z výhod toho, že jsme se přestěhovali víc na sever, nemyslíš? A taky se vsadím, že sníh tady zůstane mnohem čistší. Ne tak rozbředlý a hnědý jako ve městě.“

Isabella mlčela. Rozhodně neměla pocit, že by jí bílý sníh dokázal nahradit přátele, kteří jí tolik chyběli. A to, že musela začít chodit do nové školy krátce před Vánoci, jí taky na náladě nijak nepřidávalo.

Rodiče jí a Tilly sice všechno rozumně vysvětlili – že se stěhují proto, aby si tu mohli otevřít svůj vlastní obchod a nemuseli pracovat pro někoho jiného. Že to určitě bude vzrušující. A že tím pádem budou bydlet mnohem blíž k babičce a dědovi. A to je určitě dobře, připustila v duchu Isabella. Jenže právě při poslední návštěvě u babičky si rodiče všimli, že ta malá cukrárna, která se jim vždycky tak líbila, je na prodej. Kéž by tenkrát šli někudy jinudy, a ne zrovna touhle ulicí!

Maminka postavila před Isabellu hrnek s horčovou čokoládou a jednou rukou ji objala kolem ramen.

„Já vím, že se ti stýská po tom všem, co jsi musela opustit, Isabello. Ale i tady se dá určitě užít spousta zábavy. Zítra je v zoo speciální vánoční program, se soby, pamatuješ?“

Isabella přikývla a věnovala mamince milý úsměv. Čokoláda byla výborná – hustá a sladká, a maminka ji dokonce ozdobila několika kousky marshmallow. Opravdu se snažila. Jenže Isabella cítila, že Vánoce tady prostě nejsou ty pravé Vánoce, i kdyby tu byl sníh sebebělejší.

Isabella se zasmála, když kolem ní proplul tučňák, a zvědavě si prohlížela návštěvníky zoo skrz skleněný panel zasazený do boku nádrže. Tilly pobíhala sem a tam, tančila a pištěla:

„Podívej, podívej, viděla jsi ho, Bello? Viděla jsi ho? Myslíš, že se mu líbí moje čepice?“

Tilly tučňáky zbožňovala – na hlavě měla tučňáčí čepici a na ruku tučňáčí palčáky a na tučňáky se těšila celý den, dokonce ještě víc než na Santa Clausovy soby.

To je vlastně další výhoda jejich nového domova, jak blesklo Isabelle hlavou. Zoologická zahrada se nacházela hned za městem, opravdu jenom kousíček, a často se tam konaly různé akce. A maminka slíbila, že by na ně mohli chodit.

Tilly teď měla nosík přitisknutý na sklo a společně s maminkou a tátou se rozplývala nad tučňáky.

Isabella měla tučňáky také ráda, ale zápach linoucí se z jejich nádrže už jí začínal vadit.

„Mami...“ zatahala maminku za ruku. „Můžu se jít podívat tam na druhou stranu? Tam k té velké ohradě se všemi těmi stromy a kameny? Nebudu se nikde toulat, slibuju.“

Maminka se podívala na vysokou ohradu, která vypadala, jako by byla postavená na úpatí malého kopce. „Budeš ale opatrná, vid’? A půjdeš

jenom k té ohradě! Tak za pět minut tě tam vyzvedneme!“

Isabella si pomyslela, že rozhodně nemají šanci během pěti minut Tilly od těch tučňáků odtrhnout, ale nahlas neřekla nic. „Tak za chvíli!“ kývla na maminku a pospíchala po schodech ven z nádrže, šťastná, že unikla tomu nesnesitelnému pachu rybiny. Jestlipak tučňáci na jižním pólu taky takhle smrdí, blesklo jí hlavou. Nejspíše ne, je tam dost velká zima na to, aby přebila všechnen ten pach.

Jakmile vyběhla na cestičku, mrazivý vítr zápach rozfoukal a ona se s chutí zhluboka nadechla. Maminka měla možná pravdu, že brzy začne sněžit. Obloha byla zatažená těžkými, žlutošedými mraky, které věstily sních.

„Ahoj... Isabello?“ ozvalo se za ní náhle a Isabella se překvapeně otočila. Její jméno vyslovila dívka

zachumlaná do velké huňaté čepice a vlněné šály, takže ji Isabella nemohla hned poznat – až za okamžik si uvědomila, že se dívá na jednu ze svých nových spolužaček.

„Ahoj,“ odpověděla Isabella trochu nesměle. Proč si jen nemohla vzpomenout, jak se ta dívka jmenuje? Daisy? Lottie? „Přišla ses podívat na soby?“ zeptala se jí.

Dívka přikývla. „Tak nějak. Naše jezdecká škola pomáhá s vánočním průvodem, který se koná dnes odpoledne. Jak bude doprovázet Santa Clause na saních. Jezdecká škola půjčuje všechny poníky. Já v něm jedu taky, což je super, ale musím mít na sobě kostým elfa. Takže slib, že se mi nebudeš smát!“

„Jasně, že nebudu,“ zavrtěla hlavou Isabella. „Ty se tak máš, že můžeš chodit do jezdecké školy! Já jsem byla jenom párkrát o prázdninách –

tam, kde jsem dřív bydlela, nikde v okolí žádné stáje nebyly.“

„Tak přijď někdy do Hill Farm,“ navrhla jí dívka. „Je to super. Můžu tě tam vzít, abys věděla, co a jak.“

„Daisy! Pojď už!“ Opodál na ně mával nějaký muž a Daisy se na Isabellu omluvně ušklíbala: „Už musím jít, řekla jsem tátovi, že budu hned zpátky. Jen jsem tě chtěla pozdravit. Uvidíme se potom! A nezapomeň, co jsi slíbila – že se nebudeš smát tomu mému hloupému kostýmu!“

„OK,“ usmála se Isabella a doprovodila odcházející Daisy roztouženým pohledem. Tak tady jsou někde blízko stáje! A Daisy jí nabídla, že tam může jít s ní – a vypadalo to, že to myslí opravdu vážně!

Isabella s úsměvem na tváři přistoupila k velké ohradě. Cítila se báječně, jako v poslední

době už dlouho ne. Vlastně se cítila mnohem šťastnější než většina lidí stojících kolem drátěného plotu, což jí došlo po několika minutách, kdy upřeně hleděla na stromy za ohradou.

Jedna z přihlížejících rodin právě odcházela se zklamanými výrazy ve tvářích a ostatní vypadali, že jsou také na odchodu. To zvíře, které žilo v tomhle výběhu, se zřejmě rozhodlo, že si nepřeje být viděno. Drátěný plot se táhl kolem celé ohrady, v níž rostly stromy a keře, a dokonce bylo vidět i potůček tekoucí mezi tmavými skálami. Ideální pro zvíře, které se tu chce schovat.

„Možná je mu zima a nechce se mu ven,“ zamumlala si pro sebe Isabella. Vlastně jí to ani moc nevadilo. Půjde zpátky k tučňákům a řekne rodičům o té jezdecké škole. Tatínek přece říkal, že teď, když už se pořádně zabydleli, by bylo fajn najít si tu nějakou zábavu.

Ale jak se obracela k odchodu, zaznamenala nepatrný pohyb mezi keři. Zvědavě se naklonila kupředu a skrze drátěná oka plotu pozorovala vnitřek výběhu. Hýbalo se v něm cosi velkého se světle šedou srstí. Isabella zatajila dech a čekala, dokud stvoření nevylezlo z křoví a nepohlédlo na ni svými zářícíma zelenozlatýma očima.

„Levhart...“ vydechla. Ale nebyla to tak docela pravda. Už dřív viděla různé fotky levhartů zachycující kočkovité šelmy s dlouhými štíhlými těly a krátkou zlatou hedvábnou srstí. Nyní však měla před sebou malé zvíře s roztomilou hlavou, ale zato poměrně zavalitým tělem, obrovskými stříbrnými tlapami a huňatou bílou hrudí. Jeho srst byla posetá černými skvrnami a jeho dlouhý a tlustý ocas za ním vlál jako hustá chlupatá šála.

Velká kočka se na Isabellu dívala výraznými kulatými očima, které připomínaly zelené skleněné kuličky. Pak se otočila a hrdě odkráčela kamsi mezi skály. Isabella za ní zůstala zírat s otevřenou pusou.

„To nebyl jen tak obyčejný levhart,“ zašeptala, když se vzpamatovala. S jistou nadějí stále hleděla skrze drátěná oka, ale po stříbrošedé kočce už nebylo ani vidu, ani slechu. Isabella se zachvěla, protože jí skrze kabát náhle pronikl studený vítr. „To by mě teda zajímalo, co jsi zač,“ zamumlala si pro sebe, nacpala si ruce do kapes a spěchala k vývěsní tabuli v přední části ohrady. „Aha! Sněžný levhart!“ *Vůbec jsem netušila, že nějakí takoví levharti existují...* Zamračila se. Nežijí snad levharti v džungli, nebo alespoň v lesích? Ty skvrny jim přece slouží k tomu, aby se mohli ukrývat mezi listím, uvažovala. Pak se zachichotala, protože si představila sněžného levharta, jak se snaží splynout se sněhem – vypadal by vlastně jako shluk vznášejících se tmavých skvrn...

Ale sníh vlastně asi není pořád bílý, napadlo Isabellu, která se znovu zamyšleně zahleděla

do skalnatého výběhu. Možná jim ty skvrny opravdu pomáhají splynout s okolím, když žijí na skalnatých místech, jako je tohle.

Dychtivě si prohlížela vystavené fotografie prostředí, v němž sněžní levharti žijí, a mapu, která zachycovala jejich výskyt ve volné přírodě. Čína, Rusko, Nepál, Indie. „Všechno je to v Himálajích... takže horské kočky.“

Isabella se znovu podívala na skály a dlouze vydechla – zahlédla právě ve větvích stříbřitou hlavu, nebo se jí to jen zdálo? Vítr trochu rozhrnul větve a ukázal, že za nimi nic není. Ale i když Isabella sněžného levharta neviděla, byla si jistá, že ji stále pozoruje a poslouchá. „Už chápu, proč potřebuješ tak hustou srst,“ řekla. „V těch zasněžených horách ti v ní musí být příjemně.“ Pak se znovu vrátila ke čtení. Na tabuli stálo, že sněžní levharti si omotávají své huňaté

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoční příběhy: Záchrana levhartů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.